

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560845216/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

»Den Nat vi vare paa Saltholm,« blev *Peter Wik* ved, »da Du sad og pirrede i Ilden og havde Passiar med Greven om at blive en Fandens Karl, da sov *Peter Wik* ikke, fordi han lukkede Øinene. Jeg hørte nok alt det Vrovl, han satte Dig i Hovedet, og som Du var dum nok til at troe paa! jeg hørte ogsaa nok, hvordan Du holdt Skriftemaal og gav Ansøgning. Det var indetlig simpelt af Dig! Da fik Du ogsaa Din Afsked af mig. Jeg kan ikke bruge Dig! men derfor skal Du ikke gaae for Lud og koldt Vand. Sende Dig til Dine Forældre bør jeg ikke, nei! jeg vil sætte Dig til Hr. *Knepus* i Odense, han er en Mand, som kan lære Dig Noget, han forstaaer sig paa Musik, og saa skal vi see, hvad Du duer til.«

Christian trykkede hans Haand.

»Naar Du bare vil lade være at pibele« sagde *Peter Wik*. »Kan der blive Noget af Dig, saa skal det fornøie mig, men Matros duer Du ikke til!«

Christian kunde græde ved Tanken om, hvad han denne Nat vilde have gjort; det laae ham tungt paa Hjertet, men han vovede ikke at skrifte sin Synd. Musik skulde han lære, Musik skulde han leve for! hans høieste Ønske skulde blive opfyldt, og Hjælpen kom fra *Peter Wik*, just ham, hos hvem han aldrig havde søgt den. Han knælede i den mørke Krog, kyssede i Luften og takkede den gode, kjærlige Gud.

Ved Daggry skrabede Touget hen af Bolværket, Luzie haledes ud af Havnen. *Christian* saae med et glad og dog veemodigt Blik op til *Naomis* Vinduer. »Ildag taler vist hun, Greven og de Alle deroppe kun om, at vi ere borte!« tænkte han. »Den stakkels *Steffen-Karreet*, som saa gjerne vilde seile hjem med os!«

Og Skibet gied ud af Havnen. –

– »Vor Skipper er borte!« sagde Gouvernanten, da hun saae ud af Vinduet. »Der ligger en ny med bornholmske Uhre.«

»Det er godt!« sagde *Naomi*, »saa er da Drengen borte med! han var saa paatrængende, saa næsviis –! jeg har som lille Barn seet ham, hans Forældre boede tæt ved os, da legede han engang med mig. Nu er der gaaet mange Aar siden, og saa styrter han lige her ind i Stuen. Han er bestemt ikke rigtig klog! Du veed ikke, hvorledes han plagede mig paa Isen, da vi kom fra Skaane! Det har virkelig bedrøvet mig Noget, at jeg har maattet være saa uvenlig imod ham, men jeg kunde ikke Andet!«